

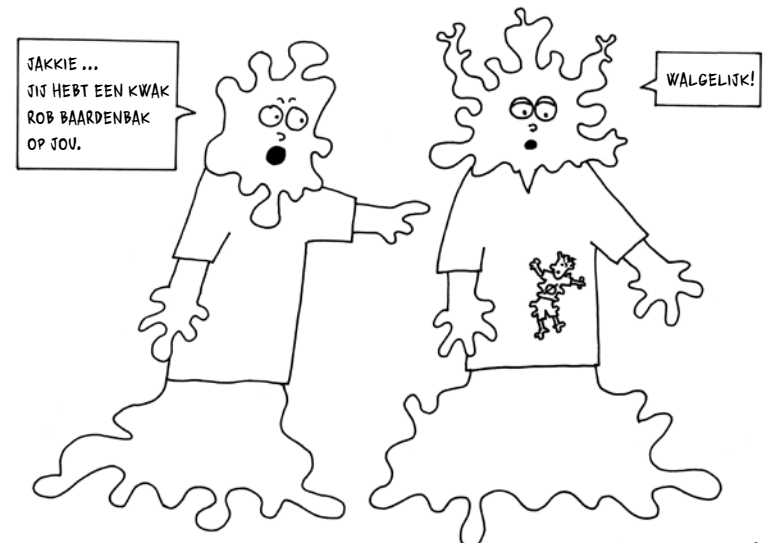
HOOFDSTUK 1

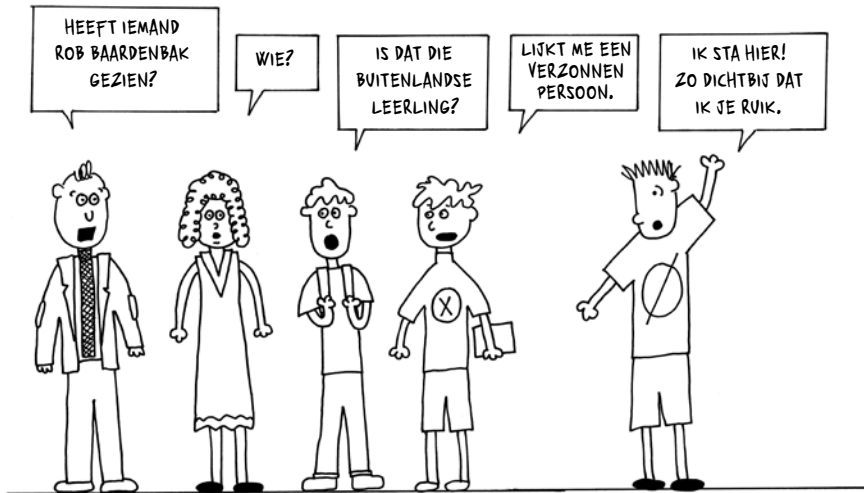
PUINHOOP

Ik weet het, ik weet het – ik heb het verknald.

Geloof me, mijn leven is zo'n smerige puinhoop dat er waarschijnlijk andere smerige puinhopen uit groeien.

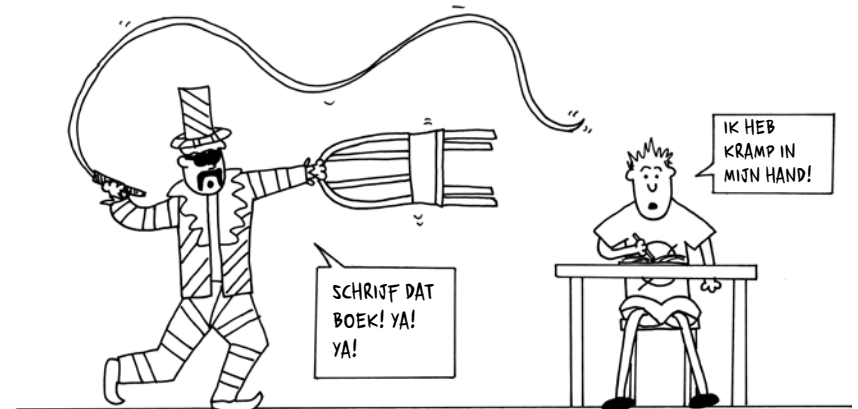
De meeste mensen in mijn leven willen niet eens meer met me praten of zelfs maar toegeven dat ik besta.

Helaas, hoewel ze allemaal een hekel aan me hebben, kan ik niet zomaar stoppen met tekenen en schrijven over mijn belevissen. Ik zou niks liever willen dan onder een grote hoop blaadjes of dekens bedolven zitten. Lieten ze me maar de rest van mijn leven met rust. Maar er zijn nu eenmaal dingen die ik moet doen.

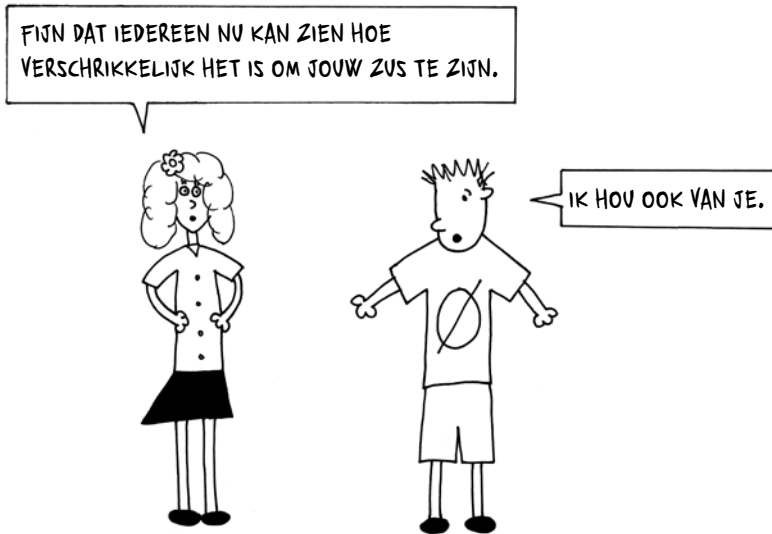
Ik had geen greintje interesse voor boeken. En ik had al helemaal niet de wens om over mijn leven te schrijven en te tekenen voor wetenschappelijke doeleinden. Maar de wereld moet het weten van mijn kast, en van wat ze kan. Dus ook al word ik momenteel gehaat door zo ongeveer iedereen die ik ken, ik moet blijven schrijven.

Mijn leven ligt in duigen. Ik heb mijn ouders teleurgesteld.

Mijn oudere zus Libby haat me niet meer of niet minder dan anders.

Jana, het meisje op wie ik al jaren val, kijkt me niet eens meer aan. Al ging ik voor een totaal andere look, dan nog zou ze me geen blik waardig keuren.

Zelfs mijn kleine broer Tuffin kijkt niet meer naar me op.

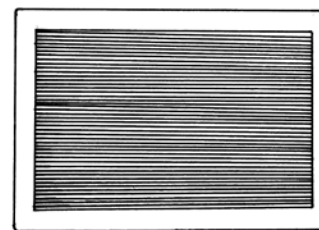
Nee, makkelijk is het niet. Ik voel me een beetje zoals toen mijn pa eens de was had gedaan en al mijn kleren gekrompen waren.

Het ergste is dat ik niemand anders dan mezelf de schuld kan geven. Ik heb er zelf een puinhoop van gemaakt door tegen iedereen over van alles te liegen. Ik had hun verteld dat ons schoolfeest op tv kwam, dat we gefilmd zouden worden en dat we allemaal beroemd zouden zijn. Maar uiteindelijk waren ze niet beroemd, maar wel beschaamd. Ik stelde iedereen teleur en verpestte ons eerste echte dansfeest op school. Directeur Spiering schorste me omdat ik iedereen voor de gek had gehouden.

Ik geloof niet dat er ook maar één leerkracht of leerling op de Softrock Middelbare School rondloopt die *niet* kwaad is op mij. Zelfs de aankondigingen zijn pijnlijk.

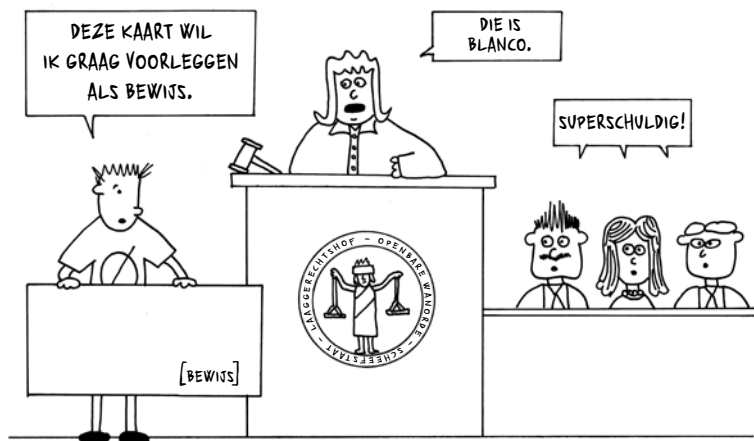
ALS LUNCH SERVEREN
WE VANDAAG PIZZA
EN KIP ...
EN ROB BAARDENBAK
STINKT, ZOALS
GEWOONLIJK!

Een van de hipsterkinderen op mijn school stelde zelfs voor om de groet te veranderen.

EN VOOR ROB
BAARDENBAK, HIJ DIE
ALLES VERPESTTE,
EEN GROOT FIASCO ...

Ik had iedereen wel willen vertellen dat vooral Pinocula voor de problemen had gezorgd. Maar dat er schepsels uit mijn kast kwamen, was niet bepaald algemeen bekend. En zelfs als ik ermee voor de draad kwam, dan nog had ik geen bewijs van wat er gebeurd was. Pinocula was immers naar de kast teruggekeerd.

Om me nog wat meer in verlegenheid te brengen, gaf mijn ma een excuusfeestje waarop ze iedereen uitnodigde, zodat ik me publiekelijk kon verontschuldigen. Een afschuwelijk idee. Gelukkig kwam er maar één persoon opdagen – en tegenover hem hoefde ik niet eens ‘sorry’ te zeggen. Het was Rex maar, een jongen die thuis les kreeg en twee straten verderop woonde. Hij had van het feestje gehoord en kwam dus een kijkje nemen.

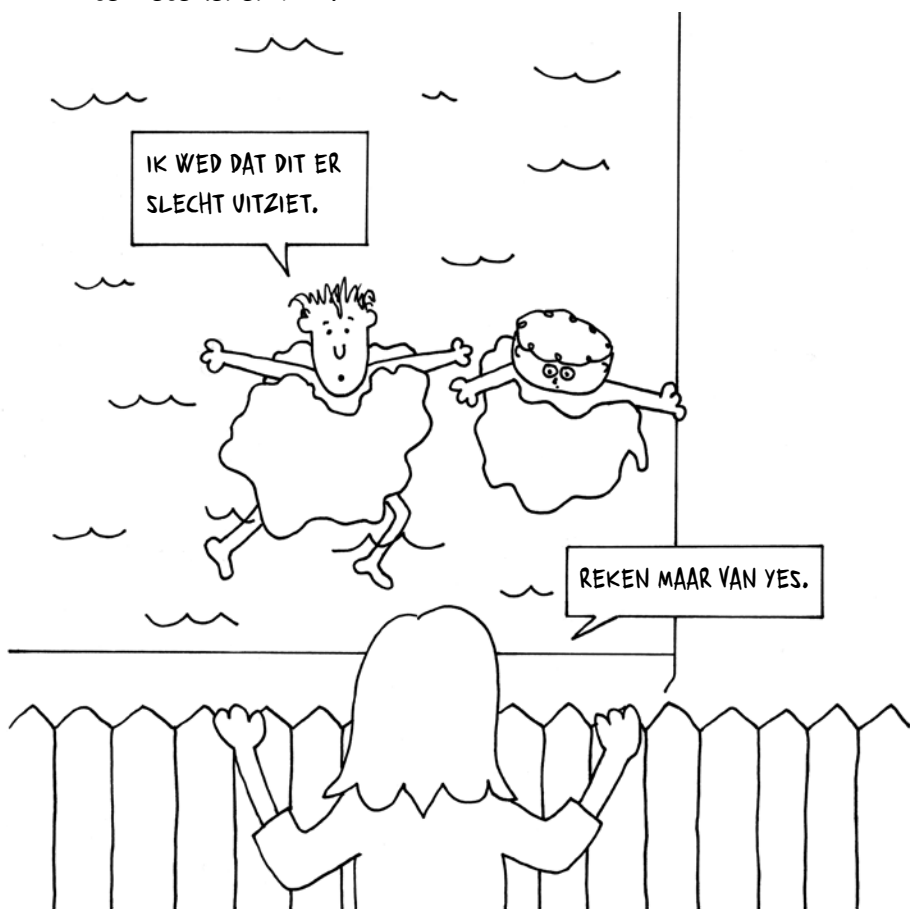
Hij dacht dat het een verjaardagsfeestje was en gaf me een cadeau. Ik was blij, tot ik het opendeed.

Rex' ma geeft yogales en is helemaal gek op natuurgedoe. Vorige zomer, toen Tuffin en ik in de voortuin speelden, kwam ze langs en ze stond erop dat we ons insmeerden met een klodder zelfgemaakte zonnecrème. Ik wilde niet, maar ze bleef staan tot we ons helemaal hadden bedekt.

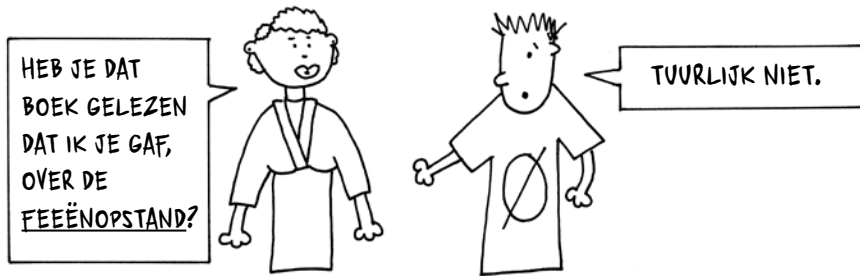
Het was ongelooflijk plakkerig en het stonk naar eieren. We konden nauwelijks nog bewegen. Zodra ze weg was, spurttten Tuffin en ik naar achteren en sprongen in het zwembad om het eraf te wassen. We spetterden en plonsden, maar het kwam er niet makkelijk af en het hele wateroppervlak zag vettig en geel. Wat behoorlijk gênant was, toen Jana's grote zus over de schutting keek om te zien wat al dat gespetter te betekenen had.

Om eerlijk te zijn, ik geef mijn kast de schuld van bijna al mijn problemen. Vroeger was het een leuke, gewone inloopkast zonder deur.

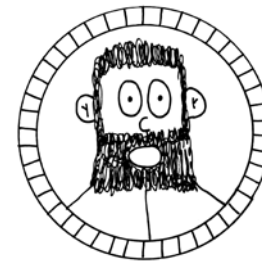
Toen ik klein was, wou ik er een wetenschapslab van maken, maar ik mocht van mijn ma alleen maar experimenteren met ketchup en mosterd en oude huishoudspullen. Het enige wat je met ketchup en schoonmaakmiddelen kan maken, is troep. Dus na een tijd gebruikte ik de kast om er alle boeken in te verstoppen die ik van mijn ma moest lezen.

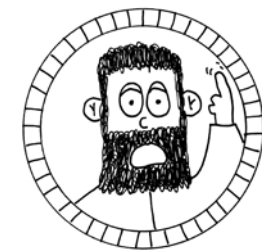
Op de lange duur werd mijn kast één grote, plakkerige, boekerige zooi. En zonder mijn pa was dat waarschijnlijk voor altijd zo gebleven. Meestal hou ik van mijn pa. Hij draagt altijd een pak en een das en hij is altijd superhappy. Hij verkoopt speeltuigen en is dol op zijn job. Hij is ook dol op garageverkopen en een tijd geleden ontdekte hij bij zo'n garageverkoop een rare deur en bracht ze mee naar huis. Hij maakte de deur vast aan mijn kast en ze paste perfect.

In het begin beviel die deur me niet. Ze was oud en raar. Er zat een stomme sticker op en die kreeg ik er maar niet af. Bovendien was de deur loodzwaar en moeilijk open te doen. Maar het ergste was zonder twijfel de deurknop. Die was van koper en er zat een gezicht op van een klein mannetje met een baard, dus ik noemde hem Baardmans.

Soms lijkt die Baardmans naar me te knipogen. Of hij kijkt naar me alsof hij teleurgesteld is.

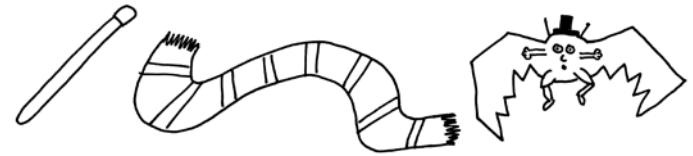
Ik weet niet precies wat er achter mijn kastdeur gebeurt als Baardmans ze op slot doet, maar mijn theorie is dat de ketchup en de schoonmaakmiddelen

door de boeken heen zijn gesijpeld en zo gemixte schepels tot leven hebben gewekt. Wonk was de eerste die op bezoek kwam, toen kwam Pluizie, en daarna Pinocula. En aangezien Baardmans nu alweer dagenlang stevig op slot zit, ben ik er nogal zeker van dat mijn kast binnenkort weer iets nieuws zal maken. Ik hoop op een schepsel groot en griezelig genoeg om mijn vijanden een *beetje* af te schrikken.

Ik weet dat het gek is – als je weet hoeveel ellende ze me hebben bezorgd – maar toch mis ik Wonk, Pluizie en Pinocula. Door hun karakter en door hun avonturen is

mijn leven veel interessanter geworden. Maar nu zijn ze verdwenen. Het enige aandenken dat ik aan hen heb, zijn de drie dingen die ze achterlieten. Drie dingen die me misschien op een dag van pas zullen komen.

Wonks stok en Pluizies sjaal bewaar ik boven op mijn klerkast. Maar de vleermuis die achtergebleven is toen Pinocula vertrok? Ik heb geen idee waar die uithangt. Ik heb ook geen idee hoe de dingen die ze achterlieten, me ooit zullen helpen. Zou het niet mooi zijn mochten Wonk, Pluizie en Pinocula – waar ze ook zijn – samen een plan zitten te bedenken om mijn leven weer in orde te krijgen?

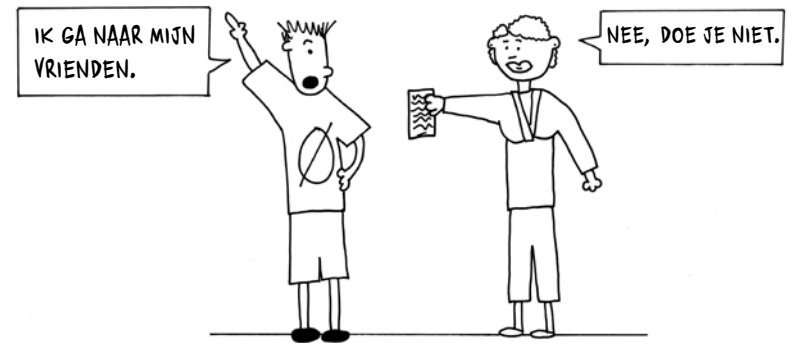
HOOFDSTUK 2

DAT HAD JE GEDACHT!

Vrijdagmorgen werd ik happy wakker. Niet omdat iedereen opeens aardig voor me was, nee. Wel omdat we geen school hadden. IK geloof dat de leerkrachten een bijeenkomst hadden over dingen die wij, leerlingen, niet mochten weten.

Het maakt me niet uit waarover ze praten, zolang ik maar gewoon thuis mag blijven. Ik wou wat met mijn vrienden rondhangen, maar zoals gewoonlijk had mijn ma andere plannen voor mij.

IK probeerde mijn ma ervan te overtuigen hoe belangrijk vriendschap voor jongeren is, maar ze trapte er niet in. Ze gaf me een takenlijst, want dat zou me helpen, zei ze, om me beter te voelen over alle leugens die ik had verteld.

- DE HUISDIEREN ETEN GEVEN
- DE AUTO'S STOFZUIGEN
- DE VUILE KRING IN DE BADKUIP WEGPOETSEN
- TUFFIN HELPEN OM DE HOOP ROMMEL IN ZIJN KAMER OP TE RUIJNEN
- BOEKEN NAAR TANTE BETTY BRENGEN

De enige taak die ik niet erg vond, was de eerste op de lijst. Onze dikke hond Puck en mijn vrij rondvliegende, kakkende vogel Fred waren de enige levende wezens in ons huis die lief tegen me deden. Puck zat vaker dan anders op mijn kamer en Fred had in geen dagen iets van mij ondergekakt. Ze leken allebei niet boos op mij.

Als laatste taak moest ik een paar boeken naar tante Betty brengen. Tante Betty is heel rijk, maar toch leent ze altijd boeken van mijn ma in plaats van ze zelf te kopen.

Volgens mijn zus is dat omdat ze al haar geld uitgeeft aan belangrijke dingen, zoals nephaar en valse nagels. Meestal kan het me niet schelen dat mijn tante boeken leent, want zij en mijn ma hebben een rare smaak wat dat betreft. Maar deze keer leende mijn ma iets uit waar ik wel om gaf.

Ik gaf niet speciaal om *schone lakens* of *Kietelen*, maar ik had wel interesse voor de boeken van *De Hongerspelen*. Toen ik de eerste film had gezien, hoorde ik van iedereen dat er in het boek massa's andere coole dingen stonden die uit de film waren weggelaten. Dus vorige week las ik het eerste deel – en niet eens onder dwang.

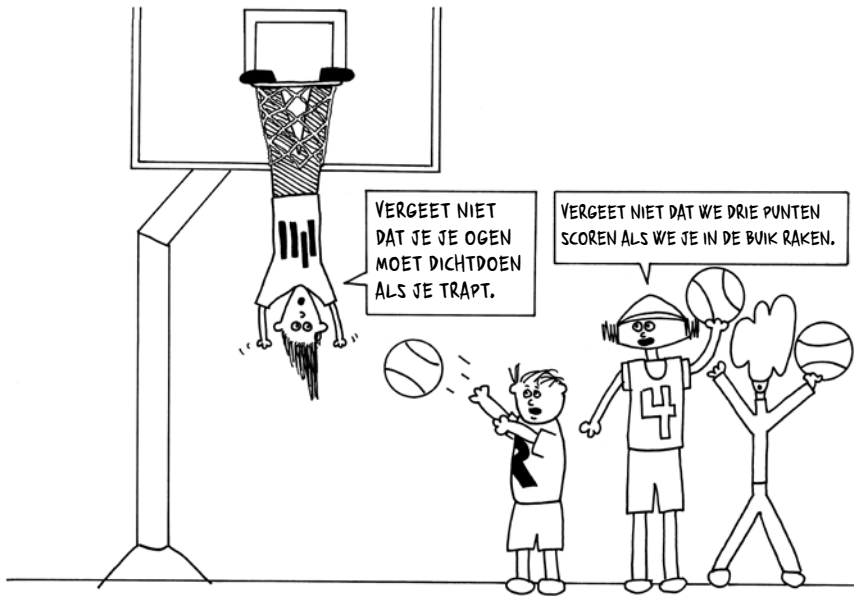
Op dit moment was ik het tweede deel aan het lezen en mijn ma leende tante Betty het laatste boek van de reeks. Nu was mijn tante meer een trage lezer, dus ik wist dat ze het waarschijnlijk nog niet uit zou hebben tegen dat ik het wilde lezen. Ik zou dus moeten wachten. En wachten was nu eenmaal iets waar ik niet van hield. Wachten vond ik zelfs nog erger dan iets walgelijks eten.

Ik stopte de boeken in een oude boodschappentas en ging ervandoor. Ik wilde beter gezelschap dan mezelf, dus ik liep naar de overkant, naar Trevors huis, even kijken of hij thuis was. Niemand op school wou nog iets met me te maken hebben, maar mijn vijf vrienden – Teddy, Aaron, Rourk, Jack en Trevor – hadden me nog niet compleet de rug toegekeerd.

Trevor is mijn beste vriend. Zijn bril staat altijd een beetje scheef en hij is soms wat te veel het-glas-is-halfvol, maar hij is de persoon met wie ik het liefste rondhang. Hij is enig kind en gek op boeken en films. Hij is misschien nerdy, maar hij doet tenminste niet van die domme dingen die mijn andere vrienden weleens doen.

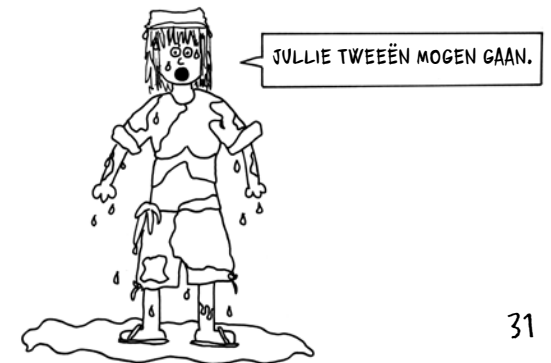
Trevor was buiten en hielp zijn ma de auto te wassen. Hij mocht niet met mij mee voor hij klaar was, dus ik besloot even te helpen.

Het was nog niet zo'n slecht werkje. Tot Trevors ma vertelde dat de poetsdoeken die we gebruikten eigenlijk oude, in stukken geknipte onderbroeken van Trevors pa waren.

Ik wilde absoluut geen dingen poetsen met andermans ondergoed, dus ik hield dan maar een tijdlang de tuinslang vast. Nadat ik Trevors ma voor de derde keer per ongeluk had natgespoten, werden we van onze taak ontslaan en konden we naar mijn tantes huis.

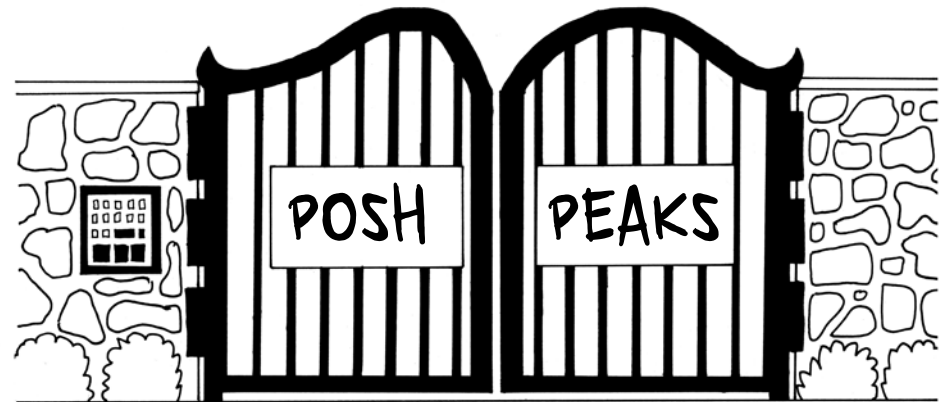
Gelukkig trok Trevor iets anders aan dan zijn carwashkieren. We namen een kortere weg dwars door de stegen van de buurt en liepen tot bij de leegstaande kerk en het Mexicaanse restaurant met de plastic ezel op het dak. Trevor volgde Spaans op school en hij had tegenwoordig interesse voor de Spaanse cultuur.

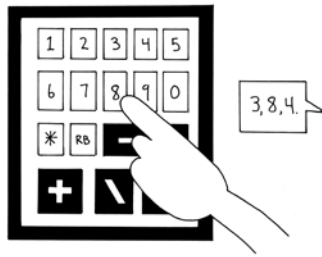
Ik zei gewoon 'ja', zodat hij erover zou ophouden. We staken de drukke straat over en baanden ons een weg door de onbekende steegjes van het hondenpark. Terwijl we door het park liepen, had ik het gevoel dat iemand ons volgde. Maar telkens als ik me omdraaide, was er niemand te zien.

Ik was waarschijnlijk nog wat verward omdat ik zonet met iemands oude onderbroek had gepoetst. Aan de andere kant van het hondenpark lag de golfbaan en daarnaast was de hekwerkwijk waar mijn tante woonde.

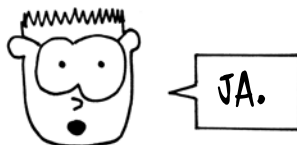
Wie zal het zeggen, waarom sommige wijken omheind zijn en andere niet? Volgens mij zijn er daar een paar die denken dat ze te dicht bij Jack en Rourk wonen om hun huizen onbeschermd achter te laten. Mijn tante had me de code voor de poort gegeven, dus ik tikte die in en we gingen de wijk binnen.

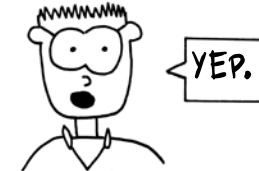
Ik vond Posh Peaks leuk. Ik weet niet waarom het zo genoemd werd, want er waren daar geen peaks of toppen. En ik wist ook niet precies wat 'posh' wilde zeggen, maar zoals gewoonlijk wist Trevor het wel.

De huizen in Posh Peaks waren groot en oud. Ze hadden massa's bomen en deftige kleine watervalletjes en beekjes in hun voortuinen. Onderweg bespraken Trevor en ik mijn problemen. Ik vroeg hem of iedereen op school nog altijd boos op me was en hij zei:

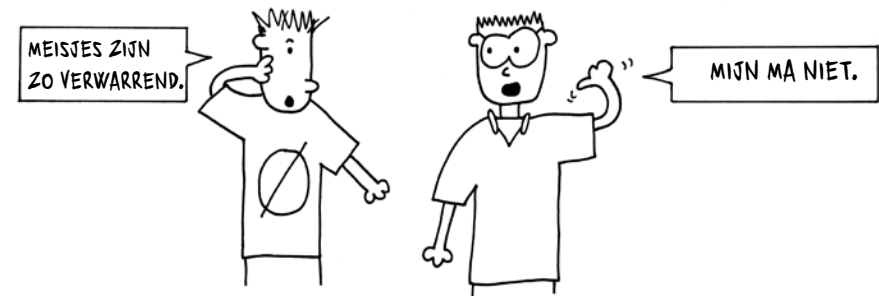
Ik vroeg hem of Jana iets over me gezegd had en hij zei:

Ik vroeg hem of het iets goeds was en hij zei:

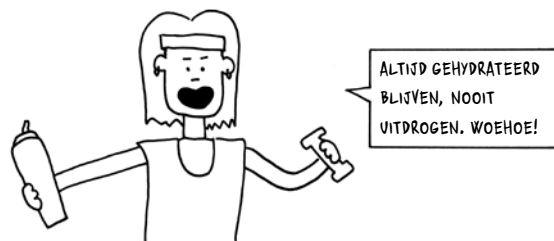
Ik voelde me afschuwelijk over Jana. Ik had tegen haar gelogen over het dansen en had haar erin geluisd om met mij mee te gaan. Wat alles nog erger maakte, was dat ze me op de rechterwang had gekust, vlak voor ik al mijn leugens opbiechtte. Ik was er nogal zeker van dat ze nooit meer met mij zou praten.

Trevor was soms bijna net zo verwarrend als meisjes. Mijn tantes huis lag helemaal achteraan in de wijk. Het was groot en log en het zag eruit alsof het een paar andere huizen naar binnen had gewerkt om echt *reusachtig* te worden. We liepen het stenen pad op naar de enorme voordeur. Op de deurbel zat een kleine gouden engel.

Baardmans zou vast dol zijn op deze deurbel. Ik drukte op de bel en het weergalmde luid. Nog voor het geluid was weggeëbd, deed mijn tante de deur al open, in fitnesskleden en met een grote drinkbus in haar hand. Ik had haar echt nog nooit anders gezien. Het leek wel alsof ze altijd bezig was met fitnesssen en water drinken.

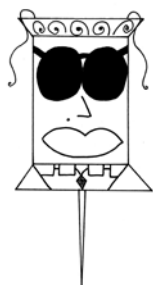
Ik gaf haar de boeken en ze vroeg ons binnen voor een glaasje water. Terwijl we naar binnen gingen, meende ik iets te zien achter een van de struiken in de voortuin.

Nadat we twee gigantische glazen water hadden weggewerkt, vertrokken we weer naar huis. Ik bleef maar om me heen kijken – misschien waren Jack of Teddy ons gevolgd – maar er was niemand te zien.

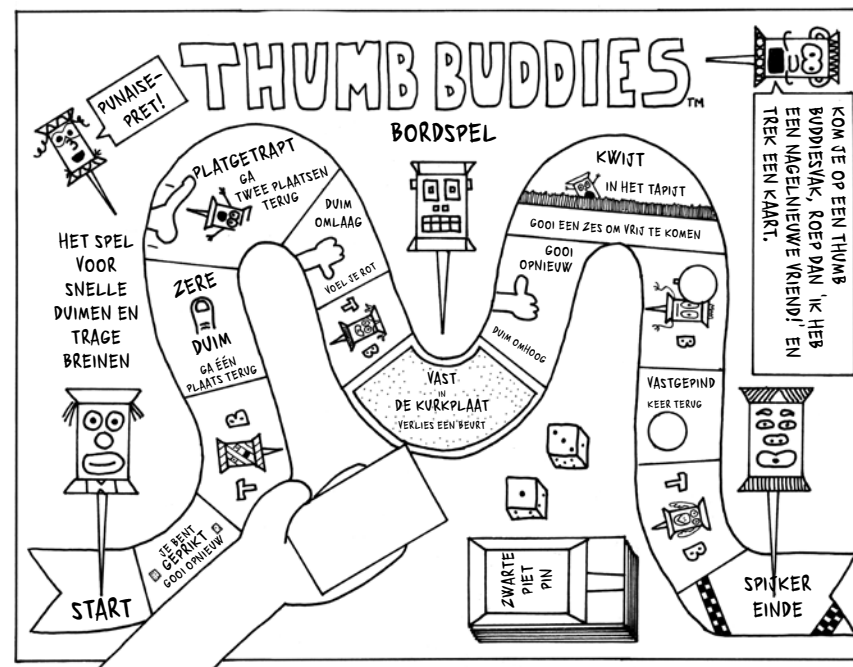

Dus Teddy was weg, maar *iets* was ons aan het volgen. Het werkte op mijn zenuwen. Dat deed me plots denken aan mijn Thumb Buddies. Thumb Buddies zijn kleine versierde punaises die ze vroeger aan kinderen verkochten. Maar de verkoop werd jaren geleden stopgezet omdat te veel kinderen zich eraan prikten. Ze zijn wel nog te vinden op Thumb Buddiesbijeenkomsten en online, maar niet meer in de winkel. Mijn vrienden weten het niet, maar ik verzamel ze nog altijd. Drie dagen geleden heb ik een van de zeldzaamste Thumb Buddies op eBay gevonden.

FILM-PRIK-STER

Het was een geweldige vondst. Mijn Thumb Buddies zelf werken niet op mijn zenuwen, maar mijn Thumb Buddiesbordspel wel. Ik voel me altijd rot als ik een zwartepietpin trek.

Ik krijg er de zenuwen van als ik kwijt ben in het tapijt. En ik kreeg dus ook de zenuwen van het gevoel dat iemand mij en Trevor achtervolgde.